

DANKBARE HERINNERING AAN
DE HEER

GEORGES MACHTELINCKX

Geboren te Sint-Martens-Lierde op 28 maart 1926
en er godvruchtig overleden op 7 juni 1999,
gesterkt door de HH. Sacramenten der zieken.

Gepensioneerd onderwijzer

Spreek over Georges zoals Maria — zijn 'Mieken' sinds 22 jaren — over hem vertelt : zacht, behoedzaam en dankbaar. "Georges hield van de natuur en van de vrede", zegt ze stil en verlegen. Ze maakten samen van hun woning op de korte verhevenheid bij de kleine Hoogstraat een paradijs van bloemen en planten, van druiven en ranken, waar je stiller wordt om meer te kunnen luisteren, in gesprek met vogels en vissen op oogafstand, ver weg van de digitale snelwegen. Het gebeurde daar. Georges had een beeld van zijn eigen paradijs waarin alles voorhanden was wat hem deed genieten : eerbied en zorg voor het gras en de aarde, bewondering voor de bloei en de groei, dank om de vrucht en de weelde.

En de goedheid voor de medemens ? Kan je goed zijn voor een ander ? Bestaat dat : de uitstraling van een goed mens ? Wie met Georges ooit heeft rondgewandeld door de serres, langs de perken en de vijvers, tussen de bloemen en de kruiden, heeft onderweg de druiven en de tomaten, de vissen en de vogels gegroet, heeft met een goed en edel mens gewandeld in de tuin van het hooglied, heeft de Franciscaanse dank geleerd voor 'onze zuster moedertje aarde die de voeten draagt, die ons bestiert en alle soort van vruchten en kruiden geeft, en fonkelende bloemen'.

En wat er omging in de wereld : zoveel doden, zoveel hel, een wereld vol haat en wraak, doodskaders en vluchtelingen ? Georges wist ervan. Hij was verstandig. Leraar van beroep. Man van wijsheid. Zijn oplossing ? Hij hield zich bezig met de eenvoudige dingen. Hij bemoeide zich niet met al die dingen in de wereld waar je toch geen vat op hebt. Hij knutselde en knutselde. Hij toverde met bloemen en kruiden, in geuren en kleuren. Hij perste uit druiven het sap van de levenselixir.

Georges was een gelovig man die bidden kon. Eén die zijn handen gebruikte voor het goede. Zijn voeten volgden geen dwaalspoor. Hij vertelde geen leugens. Hij leefde in waarheid. Aan hem kleefde geen onrecht. In zijn terreinen tuinen per gestrekte meter stond steeds de stereo aan, op radio drie van toen, vaak klassieke muziek. Omdat hij hoopte op vrede ? Droomde van schoonheid ? Hij zei het niet. Hij was zwijgzaam. Omdat er leven was vóór zijn dood, dank je het leven na zijn dood.

Maria MANNAERT,   zijn levensgezellin,
Louis en Vera VERSCHUEREN-MACHTELINCKX,
   zijn kinderen,
David, Bart en Elke,   zijn kleinkinderen.
De families MACHTELINCKX, D'HAENENS
en MANNAERT,

danken U voor uw aanwezigheid en blijven
van medeleven.